

הלבות שבת סימן שלח

באר הילטב

לហבטים הצעותה, רשות. ואפשר דבוקן סה' קילא ר' יהה שרי בעצתו קלישר. מכאן לנו למשרין לנו בקהל-שייר, ולkeh על-לבולנים שרי אמירה לאינו-חוור, ועל-לבולנים אסוד לטר לאינור לטהה, הגנה לנו-הו, מ"א: (1) קם ובתיה. כי גרא"ד או איזים גרא"ד בלשון אשכנז: (2) לכסוקן. ורש"ל פסק נאסר או יהודי לסען סקלישר וכמושל, מ"א: (3) וזרק. לרשאות-ירובים

אלשנה ברכיה

שער הצלילן

תרגום: 1 משק צען 'קמץ אבני', 2 משק צען או פרד', 3 שעון-כיס.

הלבות שבת סימן שלח שלט

370 בָּאָדָר הַגּוֹלָה

(ל) לרוחיצה, **אָבֵל** אם אינו ראי (לא) *אָסָר מושם **שָׁאֵין** עוֹשֵׁין קָרְבָּן רַעַי לְכַתְּחִילָה. ואם נתן גָּלִיל סחתת דָּלֶף **שָׁאֵינוּ דָּרֵי** לרוחיצה, (לא) מתר (ה) (לא) לְטַלְטַלּוּ בְּמִים **הַמְּאוֹסִים** **שָׁבּוּ** (*):

שלט במאה דין פרטיאים הנו הגין בשבת, ובו ז' סעיפים:

א (א) אין רוכבין על-פבי ברכה (יען על-פין שהוא צעריך ייח מדין הילכת גורן): ב' בגין שטין (ב) על פני הפהים יאפלו (ב) בברכה (ד) שבחצ'ר, מפנ' ש'ק'ש'ה'פיים געקר'ים מ'ז'אים חוץ לברכה (ה) י'מי לונדר. *ואם יש לה (ו) שפה סכיב מתר, דבון דאבלו געקר'ו הפה' השפה מהורת אותם למקומם. וחוי לה כבלו וליפא למגור בה שאא יעשה חבית של שטין: ג' (ז) אין מטפיחין להכotta בף אל בף ולא מספקין להכotta בף על נרף (ז) (ח) ולא מרקדין, גורה שמא יתען קלידישר. וואפלוי להכotta באצבע על מקרען *או על הלחם (ט) או אחת בגנד אחת בדרוך הסמושרים, או לחשך בגאנז למתינוק או לשחק בו בוגז קרי שישתק, כל זה וכיווא בו אסורה. גורה שמא יתען קלידישר. *זולפק פלאחר זד מתר: הoga וְהִא דמנספקין ומינדרין קאידא ולא מחייב בחת מושום דמותב ש'ק'ש'ה'פיים וכו'. וו' אומרים דבזען קהה קבל שרי, דען און בקיאן בעשיות קלידישר וליפא למגור שמא יתען קלידישר.

באר היטב

ונכון וברכה שיל לְהַ שָׁפָה הַיִלְקָלְלִי: (3) וְלֹא קְרָא קְרָא קְרָא בְּכָרִים שִׁיחַ מְפַרְּלָקְדָּבָרִים שָׁאַמְרָרִים אַלְמָנִים לְתוֹהָה מְשָׁמִים כְּבוֹד הַתּוֹרָה בְּזִין וְלִתְמִימָה אַלְאָ מְשָׁמִים שְׁבוֹתָה. בְּזִין קְשָׁמִים מְפַרְּחָה:

לכטווין: (ט) ליטללו. ווילא כהשוויג נויזן קפוקום שהא שם, דפאייס ערלו, ומכו שביב סטין שה סליד סלי, מ"א:

צאור הלכה

ההנאה וכפייזא כהה: (ל) ליה'ח'ה. ראיין על הפ'ר פ'ירוד
(ככ) שם מפקחה או נולד'ה⁽³⁾ וכן לשותו או לזרח ממנה, והוא הרין
(כו) אם הוא ראיין רק לשתייה בהמה: (לא) אסורה משות שאין
וכב'⁽³³⁾. פרוש, אין עושין ذكر שפ'אים על כל מפק ש'יהה מפ'ר אחר-רכ'ה
לחות'יאו בתרן של רע'י⁽³⁴⁾, ואס אכלו ותרנאה ששררך ולא צוינ'ה
ממקומו גמ'ין אסורה, כמו שכתבו הפ'וקדים. ועין בב'או ה'לכה:
(לב) מתר' וכ'ו. קיינו אף קדר' שונחמלא [אי'ר]: (לב') לשלשלו
וכ'ו. וודקן (כו) בשהייא נתון במקום ש'ישיבת' קביעה שם,
דרמאות עלי' וקיי בגרף של רע' ש'ההירו לשלשלו להוציאו לאשפה
מפני כבוח, אם הוא עומד במקום ש'ישיבתו קביעה שם, וכב' נל'
בסייען שה טעיף לד', עין שם:

שער הצעיר

(ס) זכר לאנרכם: (ס) לעיל בسطון שיח קעין לה במאגאנ-ארכם: (ס) קגאנ-ארכם ושי"א: (ס) מנגני-ארכם: (ס) גאנ-ארכם ושי"א: (ס) איגנ-ארכם: (ס) איגן אסרו, ואך קרי"ף מורה בזזה וכקאנ-ארכם: (ס) מנגני-ארכם: (ס) רשי": (ס) פס זה פרש"י שם: (ס) רשי": (ס) טור טימן התקבר וקורי"ף וקורה"ש. והוא מהירושלמי [נוצריך צין]. דאפלו נימא דבעי קלאל גאנ-בעעם חמוץ דאסטר. צין שם: (ס) טור טימן התקבר וקורי"ף וקורה"ש דמקלון בזזה. וצין קהנ"א דההסרים דפין עקר להנשמע צערו לנויבים, כי סכל קוקום איננו דורך שיד. ואפאי אסרו לנדעת קרי"ף וקורה"ש דמקלון בזזה.

ס' נאכ'ם בפרק
*) (קצת
השכלה קול יין
בסייען שאחד

א משגה בכיצד
ב יישנה שם ב-
שם מ' ד עז
כך קורין לפ' גותת ח-
שם ובו כתוב ח-
בבוק נג ה
פנינה ליא
בגנורא ו ר-
בבוק נג ז ר-
שם פלא דירוב
בשם רפינו לינה

הלבאות שבת סימן שלח שלט

ב'יאורים וምורספאים

מדרבנן ובמו גבי טבל מל מדרבנן⁽³⁷⁾.
 (35) ולעילו (ס"י קפה ס"ב ר' ר' אלא) היבא מחלוקת אחרוניים, אם יש רוח
 רעה על מים אחרים שנוטלים לתוך כל-

(36) ובזמןנו, דעת הגרא"ש אלשיב (שלמי יהודה פ"ז הע' מא) שapk שאינן רואיות לאשמה, הרי מ"ט ראיים הם לסתותיהם את בית הכסא.

37) ולהפוך כל תחת טבל הנופל, שمبرואר בכם' (שבת מג, א) שאין בו
אטיור ביטול כל מוחיבנו, כיון שהוא ותיקו מותקן, ציוד הגורש'ן או עירוק
(שבות יצחק מוקצת ב' ב' סוף אות ז) שאמ' הבעלים אינם כאן ולכן אי אפשר
לההפרש תרמי', אסור לבודח שם את הכל' משומש ביטול כל' מוחיבנו.

ולגבי הפרשת הרומות ומעשרות בשבה [כגנ] שמנפrios על ידי תנאי כשותפות ומיעוט מונחים בכלוי, דעת הארגן קולין חות שני ח'ג פעריך ס'ק) וא' שכך שכלל לנערם, אין בו מה שום ביטול כל' מוחיכנו. בכתשנפrios מדברים שאית וכולל לעזרם, אין הגרי קליל' (שם) שמא לא נאכבר איסור ביטול כל' מוחיכנו אלא על ידי מעשה, שא' הוא ודמה לבונה וסתור, מה שאין כן במשפריש בדיבור. [וראה בכתבי החקלאות יעקב (החדשים, שבת ס' מ), שבפרשת תרומות ומעשרות בשבת נהנים לשופך מעט לבוט, ולאחר מכן קוראים עליו שם, אף שבך והוא מונע מהזעקה, ואין חורשין בזה לביטול כל' מוחיכן].

סימן שלט

בכמה דין פרטאים הנו הגין ב شبת

שגען ותללו עקר מון קראקע סטטוטו) וכור, שמא עשוה חבית של שיטין? 1) ואעיפת שכן הוא משור הר דין, כתוב לעיל (ס"י שכו ס"ק בא) שמי מוגנו שלא ללחוץ בהר או במקורה כלל, משות שמותרין שיבואו בכר לדיין שחייבת שייער, ומונעווים נוטפים. ומהמתן כתוב שם (ס"ק כד) שמה שנהגו הנשים שלא לטבול בשבת טבלה שלא בזמנה, מנהוג יפה זה, וכיון שבל העיב שמותר לאדם לטבול מטומטו ואין בו מושם מתקן ממנה, והרי זה ממש שבראה הוטבול בפני שמתוכין לעצם את גופו, ואולם במנגנון שאין אדם עשר לעצם את גופו [שהרי הנגר שלא ללחוץ בשבת כלל], שוב נראה הדבר במתיקן מנה], ואסור.

לטבול בשבת מלחמות קרי, כתוב שם שיש טוביים שנוחר לעשות כן, כיון שבעל קרי מותר בתורה ובתפילה, ולכן אין בזה ממשום 'מתוקן מנא', וסיבת שהנודע להקל אין למחות בידו, ובניטה שבת בודאי שכן להתחמי. אך לענין טבילה ממשום תוספת קדשנה, כתוב בכיה 'ל שם (ס"ח ר' אודם) שיש לזימנע מלעשות כן בשבת

2) וועס הדרבר מבואר ברשי' (כיצה ל', ב ד"ה חבית), שיש לחוש שמא יבווא לעשות חבית כדי להתלמד לשוט. ובפסקין היז"ד (שבת מ, ב) כתוב, שיש לחוש שמא יפהח מוהמיים, ולכן יבווא לעשות חבית של שייטים.

[משנה ב ס"ק ח]

5) מבואר בדבריי, שבשוחחת תורה יש להקל יותר מאשר בשוחחת משואין, וכך שלענן אמרה לנו כי לנפנ' כתוב לעל (ס"י שלוח ס"ק י) שרך בשוחחת נישואין התירו את הדבר אבל לא בשוחחת תורה, ביאר בשווי המשך במילאים עמוד 68

[ביה"ל ד"ה אסור ולכ]

אם מקדי בלי שמלאטעו לאסורה, עין בקייר-מגדים שטטתק בז'ה⁽³⁾.
 (31) וביאור העניין, שלגבי מכבות שמכבדים בהן את החקרא כחוב הלבוש (שי שיח סמ"ט) שכל דבר שהו אסורים מוחמות והומרא בעלמאן זההינו האיסור לבכד בזון ממקומות מושרוצע, ובמקרה בפוגא צי' של א"א סק דן אין בו איסור טלטלן, ולפי רביינו ודרשוף הפהמי"ג (א"א סק ז) אם כל שמיינד להקיש בו על חילוח (שהחומר הרומי"א שלא להקיש בזון אסורי בטטלול בכלי שמלאטעו לאסורה, אמן למשען, חמונז"ב לעיל (שי' שיח סק קסג ובשעה"ע שם סק קל) נקט שלא בענין הלבוש, ואסור את המכבות בטטלול.

מנעב נסף הסתפק הנרשי אוייריך (שו"ה מנתה שלמה ח'ב סי' טו) אם נחשבת טבעת זו מוקצת, שאפשר שכיוון שמותר לשליטה על ידי הרלת, אין לדוחה כמוקצת. ואף אם מזון את הטבעת כמוקצת, כתוב הנרשי אוייריך (שם) שודולח אינה גנשית בסיס לטבעת, משום שעל דבר החזוב לרקע לא חל שם בסיס, שמנין השיבוטו אין בעל לעgi הרבר המונח עלי', מבואר לעgi נור הקבע בדلت, שבאופן שאינו מבעיר וכמבה מותר לפתוח ולנשל אות הדולות, ואימה גנשית בטיסת נור.

ולגבו כל גנינה שמקפידים שלא להשתמש בהם לכל דרכו אחר, רעת הנרשי אוייריך (שם'ב פט' הע' ח) שהם מוקצת מחותמת חסרון ביכ.

[משנה ב ס"ק ל]

דאיין על המטר היורד שם מקצתה או נולד⁽³²⁾).

32) אמן מים הנוטפים מן האילנות בימי ניטן, כתוב לעיל (ס"י שי ס'ק לב) שם אסורים משום נזהר.
 וחלג שירד בשבת, בהבו האיא (בוטשאטע, מהדורת סי' שוב) ובשות' הר צבי (ח' א' עמ' רפח) שאינו מחשב כנולד ואינו מוקצה. וכן דעת הגרא"ש אלישיב (ארחות שבת פיט' הע' רנט) וכן דעת הגרא"ז אוישרבך (שב"כ פט"ז הע' קיח) והוסיך שאף שידע השalign געשה ריך טמוך לירידת הגשם על הארץ ולא לפני כן, ונומצא שלא היה כלל אהטמול, מימ' מהואר שאינו מחשב נולד אך בספר טלטול שבת החגיא תשובה הנורש"ז אוישרבך שלל'ג הוא מוקצה]. מאירך בש"ת אגרות משה (ארוח ח"ה סי' כב אות ל') כתוב שלג שירד בשבת מחשב מוקצה משום נולד ואין דין השלג בזין גשם אך בספר הלכת שבת מלאלכת דש הע' שלל'ג) כתוב בשם שאינו מוקצה]. וראה עוד מה שכתב בספר שלוחן שלמה (ס"י שי אות כו). וראה לעיל (ס"י שי ס'ק לב) מה שכתבנו לענין מים הנוטפים מungan.

[מישר"ב ס"ה לא]

קשות שאין וכורען³³, שקייה מפרק לאחוריו כנרת של רענן³⁴.
 (33) ואך אם לא הביא את הכל בכוונה להוציאו לבישום, כתוב לעיל (ס"י שח ס"ק קלט) שאותו. ובמקומם שיש הפסד אם ישאר תגרף של רענין במקומו, כגון שעלה לחינוך או להתקלקל, כתוב הושע"ל לעיל (ס"י שח סל"ג) שモותר להכניס את מיטתו למקום שבו נמען הגרף של רענין ולקבוע ישיבתו שם, כדי שיוכל להוציאו, ובויר המשניב שם (ס"ק קמ"א), דהיינו ברגע שריבניש שם את מיטתו לשכוב עליה, או שריבניש שלחונו ואכל שם שעל ידי זה נחשב כאילו דירתו שם, וממילא מותר להוציאו את הגרף אבל ישיבה בעלמא שם אינה מושילך.

34) וילזרק קליפות ופסות לחך כל המונח על השולחן, דעת הגראי'ש אלישיב (שבות יצחק מוקצת פ'ב סוף אות ז') שכיוון יטול לנערן מהכליל, הרי זה דומה להנחה כל תחת נר שעיה, שטהורר במשיב' לעיל (כ"י רסה סיק ה') שאנו בה משוד ביטול כל מהיבין, פון שמיד יכול לנער את הנורא. [וראה דעת הגראי'ש שנירגא (שלמי ייחודה עמי) שהרשותם של לא אמתם נהג רביעת השותים ורובל]

וביה"ל ד"ה אסור משום ³⁵ וכן הרים אחרוזים שנוטלים לתוכם קל ³⁶ וכן, אין עליים שם אסור אלא מבנים שרותיםatum שורה עליהו ובר. או שיש עליהם אסור על כל בלבנים

הַלְכָות שְׁבַת סִימָן שְׁלָט

ביוראים ומוסיפים

אף את הרודף אחר מערה המאורסה, כיוון שבגמרא (סנהדרין עה, א) הוא הוקש לרוץ לענין שנוחר להצל מכוון על ידי הריגתו, ואין היקש למחצה.

ולענין מי עבר עבירה שעונשה הוא שknאים פוגעים בו, כתוב הפנייג (אי"א ס"ק ג) שודאי אכן לknאים לפוגע בו על ידי חילול שבת.

[משנ"ב ס"ק יז]
ואם יבנה מפרק נקה לתחבשו¹⁵).

14) ולענין מצד אדם שבorth, כתוב הנרשי איוירבר (ישודי ישורון ח"ו עמי ה"ב) שאין לדין את חפטותו בצדיה, אלא בגין שבorth מהרחה בגין אדם למוריה ומוחבב לעצומו, אבל בגין שנמצא בחברת בני אדם, ואינו בורה אלא מן השופטים והשופטים, אין תפיסתו

נחסבת לצדיה, וראה מה שכתבנו לעיל (ס"י שטו ס"ק יב).

15) מי שיש לו חוב אצל אנט, ונוטע לו בשבת שהאנט עמד

לעתת מקומו ויתכן שלא ישוב ע"ד. כתוב לעיל (ס"י ש"ז ס"ק א)

בשם שות' הב"ח (ס"י קמו) שモתר להתלונן עליו בשבת אצל השה וain בו מושום 'ממציא חפער', מושום שבמקומות הפסד לא גורו.

[משנ"ב ס"ק ט]

ולא מקדשין¹⁶ וכו', וכן נמקח ומקפר האסור בשבת¹⁷).

16) וכן להשותך על ידי קניין סודר, כתוב הקפ' החויים (ס"י ש"ז ס"ק ג)

שאסו, והוסיק, שמי' מהנו להשתדר בשבת על ידי תקיעת קפ.

17) ובטעם אישור מחק וממבר, כתוב לעיל (ס"י ש"ז ס"ק ל) שהוא

מושום החושש שמא יבוא לכתבו.

וכן לתת מתנה או משכון, כתוב שם שכוון שודינה הדבר למחק וממבר, אסור לעשות כן אלא אם כן מעשה הדבר לצורך השבת או לצורך מצוה.

[משנ"ב ס"ק ט]

היאך דאין לו אשה ובניות¹⁸).

18) ואף שאשה אינה מצויה על פריה ורבייה, ביאר בשות' כתוב סופר (ארוח ס"י מו) שכוון שטעם האיסור הוא שמא יתחוב. אין אסור זה נהוג אלא באיש, שהוא הריל לכתוב את השטר אירוסין, אך לא באשה שאינה רגילה לכתובו, ולא שיר בה האיסור, ומצד' לפני עור' שמיינע לו באיסור אין לאכזר לה, שכיוון שלו יש מצויה של פריה ורבייה, גם לה מותר להתקשרות.

[פהיל ד"ה להקל בכל]

ולא עלי'קי קשوط גאים¹⁹).

19) בצעוע המשמע קול על ידי לחיצה על בפתחו וכדי, כתוב בשות' אגרות משה (ארוח ח"ה ס"י כב ס"ק ז) שאין בכך שליטים ישחקו בו ודיינו בכל שמלאתו לאיסור, ומותר לטלטלו לצורך גוף או מוקמו, אבל עצעוע משמע קול מדי' בשנוועיב בו, אסור בטלטל משום השמעה הקול. ודעת הגראן קרליץ (חוט שני ח"ג ס"י ס"ק א) שאם איננו משמע קול כלל לא שלוחחים עליו אינו מוקצה ומותר לטלטלו ללא להשמיע קול, אך אם הוא משמע קול מדי' בשנטטללים אותו הרוי הוא מוקצה ואיסור לטלטלו. מאייך, דעת הגראן איוירבר (שש"ב פט"ז העי' י) שאפיילו בעצעוע משמע קול המשך במלואים עמוד 68

[משנ"ב ס"ק ט]

משמע דלרייש"י גם בזיה יש להקמירה).

7) אמן לעיל (ס"י שלח ס"ק א) כתוב שאין אישור להבotta כפ' אל כפ' אלא בדרך שמחה ושוו, ולא הוכיר את שיטת רשי' שיש להחמיר בה אפ' כשאינו דרך שיד. ולענין להקיט על הדלת של לא בדרך שיר כדי שיפתחו לה, כתוב בביה"ל שם (ס"א ד"ה אבל להקיט) בשם הגראן שאסורה, אלא שנגנו העולם להקל ברגע השוע' שב.

[משנ"ב ס"ק י]

לקל פפל²⁰ וכו', ואפלוי בטפום ורקייד אין פראי להפיח הפענוג
שלא במקום מזווה²¹.

8) ואף על פי שלא רשותו הכהנים על דבר ואסרו, אין להתרו אף אם בטל העטם, כתוב בשות' אגרות משה (ארוח ח"ב ס"י ק) שכיוון שבימינו בטל העטם, נחשב הדבר כאילו ביוםינו לא פשטה החקנה, ואף שלא התיו הכהנים את הדבר, מ"מ כיוון שירודע שם בזמנ החקנה היו נבשלים וועברים על איסור זה (וכפי שאמר שאין מוחחות ביר העוברים על קר שמותם שייחו שוגנים ואל יהיו מזידם), ודאי שהו כל הכהנים שביעולם מסכימים להתרו את הדבר, ונחשב הדבר כאילו התיירו.

9) ולמהו אף בשעת התפילה, כתוב האשל אברהם (בוטשאש מהדור'ק) שיש שנגנו לעשות כן, וביאר טעטם, שכיוון שנגנו להקל בך בשמחת נישואין, הנהנו לעשות כן אף בעבודת השם יתברך, ברוך יתיריה שולחן מלא שלוחן רבך ריקן.

[משנ"ב ס"ק יא]

הינו אפלוי רצני נסונות²², שפ"א יבוא לירוי פתקה²³.

10) וחין אדם עושה לעצמו [cmbואר בש"ע ח"מ ס"י ד ס"א], כhab השך שי (שם ס"י ה ס"א) שモתר לעשות כן בשבת, כיון שאין שיר בו טעם האיסור, שהרי אין בו טענות בעלי הדין או פסק.

11) וכן חוץ לארץ הבא ביום טוב שני של גלויה לדין בפני דיןינו בני ארץ ישראל כתוב בשות' בצל החממה (ח"א ס"ס) שモתר הדבר, כיון שעיקר החשש אינו שמא בעלי הדין יכתבו את טענותם, אלא שמא הדרינט או סופריהם יכתבו את טענות בעלי הדין ואת גמר הדין, ובפי שמשמע מלשון רשי' (ביצה ל, א ד"ה שמא).

[משנ"ב ס"ק יב]

דקי' וס'י²⁴).

12) ולענין נדיין בשבת, כתוב לעיל (ס"י ש"ז נב) בשם בשות' דברי ריבות (ס"י שח). תלמיד חכם שהתבוח מותר לו לנודות על כבודו.

[משנ"ב ס"ק יג]

ומגעה נולפין דהו גן כל ע"ש²⁵.

13) ולענין הרודף אחר חבירו להרוגו, כתוב המשנה למילך (פכ"ד מהל', שבת ה"ז) שודאי מותר להצליל את הנרדף בנפשו של רדף גם בשות', כיון שיש בה משום פיקוח נפשו של הנרדף. אבל לענין הרודף אחר העורות, הסתפק שם אם מותר להרוגו בשבת כדי להציגו מהאיסור, או שמא אין לעשות כן, כיון שנחשב הדבר כעונש ואין עונשים בשבת. ובשם הריף (פסחים ט, ב) כתוב שהרודף אחר הזכר או נערה המאורסה, מותר להצליל בפבשו ביום הכיפורים. וכן כתוב התוספת שבת (ס"ק ז) שנותר להרוג בשבת

הַלְכֹות שְׁבַת סִימָן שְׁלָט

קְפָר בָּאָר הַגּוֹלָה

ח פגעה בצהה ליר שיד, ובמלואו לא שיכוח הוא, ואפ"ר שעל זה בוגר (ט) *מלקל בפל (טיש, ר"פ המבאה כר"י י"ז): ד (ט) י"א ח אין קניין. הנה ולכן אסור לחקש וללהבניט לBITUDSHOR מי שנתחייב איזה ענש כדי שלא יברוח. וכל-שכון שאסור לשלקתו (יב) דקוי (יג) בכלל דין, (יד) ואם יברוח אין עליינו כלום (כ"י ס"ג ר"ג בשם שביל-הילוקט). טו) ולא מקדשין. הגה וניש מתרין לתקופת (טו) כיא אין לו אשה יבנין (ר"ט), י"ו) ואפ"ר הדוא הדין הקנייה להחפה שרי (סמיין), ואק-עד-לבב (יח) שלא קומה לנו קמי, מכל מקום סומכין על זה בשעת פרתק, גט^ט כי גדייל כבוד הבריות. כמו שרגליין שלפעמים שלא קי יוכלים לחשות עם הנדרוגיא בירום שיש עד סלילה עצוישין הכהפה וסקוושין ביל-שפת, (יט) הויל פקר הכנין לשערה ולגשונן והי ביוש לפלה ולחת

שער תושיבת

באור הלכה

תחבורה אש כל משלבכם וגויי, מכאן לכפרידין שלא יהו דין בשבת, כי שניה מחייב [בנימים הקדומים] הקבוצה, גלהה הקבוצה דלא עניירה בשפט, ומעה נלפין דהוא דין לכל עטש¹⁸, והמחבר מזכיר מחלוקת בריני ממנות רביה גמ' בין אשור מדרנן, ובכ"ל בטעיר געטן אין]. ואיתא בספר תחנוך העם: שזכה נקרוש-ברוך הוא לברר יומם זה שימצא בו הכל בונתה, גם החותמים ווותחים, ממש וכ"ה¹⁹. (יד) ואם יברוח וכ"ה²⁰. אין בכל זה אם אחד רזה לברכן כדי לעזע אשתו, דקה מקר קיה לתק'ושו²¹, וכן נדר עדרות מאיש מספן וקרוב למות על אששה שחת בעלה, היכא דיחסין שלא יפצע אתריך עדרות אתרת [חידושי רעה"א]: לא לבבל עדות מאיש מספן וקרוב למות על אששה שחת בעלה, היכא דיחסין שלא יפצע אתריך עדרות אתרת [חידושי רעה"א]: (טו) ולא קחישין²². גם זה מחייב גנואה שפא יכתוב, (ט) אבל לא מטעם דחיה קגונה בשבת, וכן בקדושים לבר כלא חפה לא גאנאה ערין לריש ולחציאת הילטשנה גנאה, וכן אם אפלו קוו סקדרים סאלו היל, ורקו קמוך ומכיר דאסור בשבת²³: (טו) היכא דאין לו אששה ובינים²⁴. והוא דין (יג) בעש לו בנים ואין לו אששה. גמ' מקר אל פונה זוג, רמאנין ביבמות [ס"ב] מאנא "בבר" קווינט את נרעך ולענבר אל פונה זוג וגו": (ט) לא פשור דחוא הדין וכו'. רזהה לומר, אף דעל-ידי סחפה קגונה אוסור לכתה דקרים, וכן כליל. אפלו קמי בינן דלית לה אששה ובנים ויש בנה מצוח פריה וobicיה, סברא לה דיש להקל בוה: (יח) דלא קימא לנו קאי. רזהה לומר, (ט) דמעקר דין קימא לנו בשתה רשי ושבורי ראשוני דקדושים וארון הסוד בשפת זומיטוב: (יט) הואל וכו'. רזהה לומר, וויש קפוד רב על-זדי זה. וען קמץ איד שבטוב שאן לסקל בכל זה נק אם גשלמי השלשה-פניטים, דקינו אם לא קומ רעהה וויבטה צוינן, וויש הקפוד רב, וגם ביזוש? שטן ובלה אם לא יכנס און. וען מה שבטוב בטעיר-געטן טו, דלענין רבענו אם אף ביש לו בענין, בינו גורה על שבותין בין-הশמשות לצנוך מזונה לכליל עלאי בינה, ובין-השמשות גונדי אין להחמיין בראיעבר, דלא גורה על שבותין בין-השמשות לצנוך מזונה לכליל עלאי, (ט) אף לא בכתלה יש לנו מאור שלא לאחר כל-הן, כי בפה

שער הציגין

לזרען, ונמל מוקם בס החא מזוהה דספוק לאבל בפראיא אסורה גס-סן בשפota: (א) בן מצדר האלח'ה נכה וכן גם בת בפער ת'זפקה-שפota: (ב) אלה רקה ק'שס'ם בס של שלמה, עין שם, אך שם משמע מעיש'ל בדקמוקס מעה יש לר'ס'ך מרים על סבנה הטעופות לאשנו טפוח ורקייד, ומביית-יוסוף לא משמע פה, וכן גם בת במאמר-פרק'ין: (ג) ג'ק'רא: (ה) גאנ-אצ'ק'ר'ק'ס'ם שלטינ'ג'ר'וים: (ו) אק'ר'זים: (יל) אלדי'ה ובה: (ע) קרייד'ם: (ז) חדש' רבי אק'יבא איגר: (ט) עין בביית-יוסוף: (טו) אק'ר'זים: (א) חיכ'ה וז ליתא בשלוחן-ערוך שלפנינו.

בְּאֵר הַיִטְבָּ

(ג) אין ניגן, אין מסדרון טענות בשבת. ור' ג' פון שלא בטל החטמי' בשבת, אבל קפל בגון על טענות בחגיגות שרי', שי', וען בחזק פוטחות קביפות ד' ג, ובשביל טענות החקל מאר' בצל המפני. שבב הרכבע'ם בפרק כד דאין עונשין קשחתה, גזע'ם שערנש' מ"ע אינן דוחה שבח; פקיד, גרי' שאמוניב' בקיד' מליקות או מתקה אין מלוקן אוו' זיין מתקון אותו, שאמאל' לא' הבער' אש' כו', ע"ש.

ראע'ג' דמן סקנרא ניג'ה דזאך רציח'ה אינן דוחה שבת. מ"מ פין' דטלוקה בעמ'וקם מיתה עופרת, קב' מיתה קינה פלקה, וכ'ם עקה'יס מל' חבערו אע' שמוואר סימן דר' שעמד על זה. ע"ש בארכ', וען מ' שנטשפק בו'ה בספר' מ'נה דר' מה צי'ב, שפ'ב' לא' קרי' יושב'ן הנדרון בלשפת הצעות ר' בחל, של'

משנה ברכיה

משנעו, משבע מפגן-אַבְרָהָם דשנ', דלאו דורך שיר הווא, אבן
לפי מה שבעאר ביחסות-שפת שיטות ושי' משמע דלענש' גם
בונה יה' ש' להחמיר', וכן משמע בפרימגדים: (י) לתקל בפ'ל'. האי
לתקל בפ'ל': (ו) קאי עיל טפומ וספוק ורוכוד לא עיל שא' דרבאים
הסנורים בסעיף זה, (ז) ואפ'ל' בטפומ ורוכוד אין פקאי להז'יח
הסנוגה שלא במקום מז'יח': א' משווים 'הנפ' להקם' ו'בו':
ד' (א) און דינ', קני אפלו דען מאנוזוין, (ח) שמא בוא ליר
כחיביה': (ט) והוא הדין נמי רסדור טענות לבד לאני הדינ'ים גס-
בן אסור. שמא יכבר הדינ'ים דברי טענותיהם. אבל לא בצל
ולחצ'יע דברים. בגין על טענות בחולמים. מפ'ר, כמ' שבתוב באך'ר
העוזר סיון סב. (ו) וטגן ובנו גרשם מאור האולה, שלא בצלל
ההמדי והנו הפקידה הקביעה בצדרא לברית-הגבשת בשפת, אם
לא שבטל בבר שלש פעמים בחל ולא הוועיל או בשבייל טענות
תקל: (יב) דקי'ר ויכרין', וכן יכול קב'יא לקי'ר סבורה בשפת:
(ג) בכל דין. (ט) ואעא בירושלמי על מה הנקט' לא

תבכערו אֲשֶׁר בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם וּגְוֹיִם, מְבָאָן לְכַפְּדִינֵיכֶן שְׁלָא יְהָוָה תְּבִנֵּה
הַפְּנִזְנָה הַלְּאָה יְעַנְשֵׂרְהָ בְּשִׁבְטָת, וּמִבָּה וְלִפְנֵי הַדָּוָה הַדָּינָה לְכָל עַנְשָׂתָה
וְכַל בְּסַעַר גַּעַטְנִי יְאָזְנָה. וְאַתָּה אַבְסָר הַחֲזֹקָה הַטָּעַם: שְׁנָזָה נַקְרָוֶת
וְתַּמְפִיכָּבָס, מִשְׁלָה וּכְזִבְחָה (יד) וְאַתָּה יְבָרֶךְ וּכְיִצְחָק (טו). וְאַתָּה בְּכָל זה אָמָר
לְקַבֵּל עֲדוֹת נָאֵשׁ מִסְפָּן וְנַקְרָבוּ לְמִתְוָה עַל אֲשֶׁר שְׁפָת בְּעֵלָה, הַיָּקָר
(טו) וְלֹא מַקְרָבֵי יְהָוָה. גַּם זוּ מִחְמָה גּוֹרָה שְׁפָא יְכָתֵב, (טז) אָכְלֵל
קָנָה אֶצְרָן לְרֹשָׁה וּלְמַכְיָתָה וּלְמַעֲשָׂה יְרִיחָה, וּבָנָן אָמָר אָכְלֵל קַיִם
בְּשִׁבְטָת, וְסִגְנוֹן מִטְעָם דָּעֵלְיָדִי סַחְפָּה קָוָה אָוֹתָה לְכָל סְקָרְבִּים קָאֵל
אֲשֶׁר וּבְנִים (טז). הַזָּהָה הַדָּינָן (יג) בָּקַשׁ לוּ בְנִים וְאַיִל אֲשֶׁר, גַּמְדָּן
זְנוּעָ אֲתָה נַעֲרֵךְ וְלֹא עָרֵב אֶל פָּנֶה בְּדָךְ וּגְוֹי: (יז) וְאִפְשָׁר דַּהֲוָה סְדִידָה
וּבְכָל, אָכְלֵל הַכִּי כִּין דְּלִית לְאֲשֶׁר וּבְנִים וְיִשְׁבַּת בָּנָה מִצּוֹתָרָה
לְלִימָר, (יז) דַּמְעָקָר הַדָּינָן קִימָא לְזִין בְּשִׁיטָה וּרְשִׁיָּה וְאַשְׁתָּוּתִים דְּבָרִים
לְזֹופָר, וְיִשְׁכְּפָד רֵב עַל-אֲצִי זָה. וְעַן כְּחִימְצִיקָּס שְׁבָטָה שָׁאָן לְסַעַר
וּדְבָהָה צְדָוָן, וַיְשַׁחַט הַפָּסֵד רֵב, וְגַם בִּזְישׁ קְהַתָּן וְכֵלָה אָסָם לְאַיְבָּס
בְּגִים, בְּיַן שָׁאָן לְאֲשֶׁר גַּמְבָּן מִצְחָה גַּעַבְדָּה וּמִפְרָח, וְאִפְשָׁר דָּבָר
בְּרַעַבְדָּה, הַלְּאָ גַּוְרָה עַל שְׁמָתָה בֵּין-הַשְּׁמָשָׂות לְעַזְקָן מִתְהָא לְכָלִי צָלָל

הַלְכֹות שְׁבַת סִימָן שְׁלָט

כפז באר הגולה

שערית תשובה

באור הלכה

שער הצעיר

ולידיה אין חילוק בין בתולה לאלמנה, אך לכתהלה בוגרין נכון להחמיר בזיה אף לענין בתולה, בקثيرה בעל ערך-יחסים: (לט) פוקקים בשם ר' תרומות: 1 מעברת.

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

מילואים

הלבזות שבת סיון שלח

המשך מעמוד הקודם

עליה מוחצלת, ובאייר המשניב שם (ס"ק י) דוחינו בחמה מפני החמה
ולגשים מפני הנשים.

ולגבי כיסוי צמחים בשבת באופן המועיל לנידולם, ראה מה שכתבנו
לעיל (ס"י שלו ס"ק נא).

(30) ולקרוא לנכרי בשטחורה נפסקה בשבת על ידי הגשימים, כתוב
הရיע עליל (ס"י שז ס"ט) שמוות, אף שידוע שהנכרי בודאי יwil
את הממן, וכן מותר לומר לו 'בל המצלל אינו מפטיד'. וכותב
המשניב שם (ס"ק סח), שנותר לקרוא לו אף אם יצטרך הנכרי
לעשה לשם קר מלאכה דאורייתא, שאליו על טלול מזקה ושאר
מלאות ורבנן, מותר אפילו לצות עליו במפורש, כיון שהוא מקום
הפסד גדול.

68

[משניב ס"ק כו]

אבל האליה ורבה ושתاري אחרונים הוכיחו מהגמרא דמקרא⁽²⁸⁾.
(28) שודעת היום של שלמה (ביצה ב' ס' א) שהעיר להלכה כרעת
הראשונים שرك ביום טוב והותר לטרוח לבסותם, אבל האחרונים
הבריעו מעת הראשונים שמותר לעשות כן גם בשבת.

[משניב ס"ק כח]

מקר לבופקן⁽²⁹⁾ וכו', אף שאין לי בפה לבסות⁽³⁰⁾.
(29) וכותב הושע ליל (ס"י שי ס"ח). שכל דבר שאסור לטללו מיט
מותר לבנות עליו כלוי, אף שהחיסוי נעשה לעורף הדבר האסוי. וכן
לבי בודות דבוחם, כתוב הושע ליל (ס"י שע ס"ד) שמותר לפרסום

הלבזות שבת סיון שלח שלט

המשך מעמוד 370

אמרו שלא יברך בשבת, ואף שבשנחת תורה המתו לרקה, יש לחלק
שם אי אפשר לדוחותה, מה שאין כן בקדוש לבנה שאפשר
להקדימה או לאחריה.

(6) וכן לאמור את המונמר או להביע אבק שרפה, כתוב לקמן (ס"י טרשת
ס"ק ה) שאין לעשות כן אפילו לכבוד התורה.

שלמת חיים (ס"י עז) שכיוון שתמיד היה נהוג לנkn בשמחת נישואין, אם
לא היו מתיירט לנכרי לנkn בה גם בשבת, היה ניכר בה חיטטה
השлага.

ולגבי ברבת הלבנה, כתוב בשעה'ץ לקמן (ס"י תכו ס"ק יב) שכיוון
שעושים אותה בשמהח ותuilם לבוא לירוק שאסור בשבת לך

הלבזות שבת סיון שלח שלט

המשך מעמוד קפה

עובדין דחלוי ו/orאה ביהיל לעיל (ס"י שלח ס"א דיה הויל). וחומרא
יתירא היא לאוטרו על הקטן. ולענין גROL שרותה להשמייע בו קול כי
להרגיע את התינוק, הסתפק שם (הע' יא) אם הדבר מותר.

ובאופן מבני מיר כמשמעותו מותר לגודל ליתנו לקטן לשחק בו
בשבת, ובטעם הדבר כתוב (שוו"ת מנתת שלמה ח'ב ס"י לה אות ה)
שכיוון שניכר לכל שהזא קול של משחק ילדיים אין לאוטרו ממש

הלבזות שבת סיון שם

המשך מעמוד קפת

קרע הדרטם, מותר להעמידם אלו לאלו אף לדעת החולקים על הרמ"א,
וביק שברוך כלל ניכרות האותיות שעל גם הקרעים אף ללא העמידה,
אין צריך לעין לפני העמידה אם ניכרות הן אן לאו.

מайдך, דעת הגראן קרליץ (חוט שני חייא פכ"א ס"ק ג) שהעמידה קרע
דפים אלו לאלו אוטורה לבל הדעתות, שכן רק ספר שנעשה מוחילה על
דעת שיפחה וויאגר נחשב כדلت העשויה להפתחה ולהשגרה תמיד
[לטוביים קג] מה שאין כן בך שנקרע באופן מקרי. ועוד, שאר לאחר
שנקרש הדרטם אין הקרים מיועדים להצמדה ולהפרדה, אלא להוות
דבוקם זה ליה ו/orאה ארכות שבת ח"א פטז ס"ב.

(35) ועתם נטף להזכיר כתוב בשורת הדרטם שם (ס"י קיט), שקורוב חלקי
אווריות אלו לאלו או ריחוקם אלו מאלה, איינו נחשב בחיבחה או מתחיקה.
ורואה מה שכתבנו להלן (ס"ק ב' באות ח) בשם הגראן אויערבך.

(36) והחומרא כתוב (או"ח סי' טא ס"ק א) שאנן לדמות מלאכת חותב
למלאכת בניה, שכן עיניהם של מלאכת בניה הוא חיבור חלקי וקביעות
זה בנה, וסיגור הדלת ופתחותה אינם חשובים חיבור או סתרה. אבל
מלאכת חותב אין עניינה חיבור, ולכן אין להקל בה מטעם זה.

הט"ז כתוב (ס"ק ב), שכש שמותר לבורר ולטחן בדרכ אכילה, כך
מותר למחוק בדרכ אכילה. והחומרא (או"ח סי' טא שם) תמה על דבריו,
שהחירר זה איינו נהוג אלא במלאת בורר וטחן, אבל לא במלאת
מוחק, שכן רק בבורר וטחן, שהאכילה נעשית בדרכ כל תוק כדי
ברחות האוכל וטחינתו, ש לדין את הבירור והטהינה בחולק ממעשה
האכילה, מה שאין כן במחיקה הנעשה חוך בד האכילה, שכן אין
האכילה מלווה בדרכ כל בנה ממעשה האכילה.

[משניב שם]

ובכן דעת קרביה אחרונים⁽³⁴⁾ וכור, ליבא ביה קשווים מהיקה ובתייה⁽³⁵⁾
וכור, דאין בו ממשום בזין וסתירה⁽³⁶⁾, וכן פטנגן⁽³⁷⁾.
(34) ודע שנקרא במקומות האותיות, כתוב בשורת ארכות משה (ויריד ח'ב ס"י
עה) שמותר להצמיד את הקרים אלו לאלו וכן להפידם וזה, כשם
שמותר לפטרוח או ליטנור ספר שכחובות ד' ארכות בעזורי הדרטם [לעת
הרמ"א]. שכן הענין המובא במשניב שהספר עשי להפתחה ולהסנכר
תמיד, שכן גם לענן קרי דפים. שכן עשויים הם להצמד אלו לאלו,
אין איסור להצמידם. והסימן, שם ניכרות האותיות אף ללא העמידה

